

Arrest

nr. 43 975 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 15 januari 2009 België binnen vanuit Athene.

Op 15 januari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

Op 12 februari 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 16 februari 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}). Aan verzoeker wordt tevens een beslissing ter kennis gebracht tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 20 februari 2009 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

De Griekse autoriteiten laten na om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname zodat zij op basis van artikel 18.7 van deze verordening worden geacht dit verzoek stilzwijgend te aanvaarden. België deelt dit mee aan Griekenland op 9 april 2009.

Op 10 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 10 april 2009 wordt een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

Op 4 mei 2009 wordt verzoeker teruggeleid naar Griekenland.

Op 19 januari 2010 komt verzoeker opnieuw België binnen. Hij dient een asielaanvraag in op 20 januari 2010.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 4 mei 2009 werd geregistreerd te Athene.

Op 10 februari 2010 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 16.1.c) van de Dublin-II-Verordening.

De Griekse autoriteiten laten na om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname zodat zij op basis van artikel 20.1.c van deze verordening worden geacht dit verzoek stilzwijgend te aanvaarden. België deelt dit mee aan Griekenland op 3 maart 2010.

Op

komen. Betrokkene beweert tijdens het interview dd 26/01/2010 dat hij in Griekenland nooit een Interview heeft gehad in het kader van zijn asielaanvraag aldaar, dat hij werd vastgehouden in een gevangenis en dat hij er nadien geen slaappleats kreeg. In casu dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze beweringen niet kan hard maken met enig bewijs. Er dient te worden benadrukt dat betrokkene zijn rechten in Griekenland diende uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten diende te wenden indien hij van oordeel was dat hij onrechtmatig zou zijn behandeld in het kader van zijn asielaanvraag waarbij hij geen interview zou hebben gekregen en hij geen opvang zou hebben gekregen. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zijn rechten in Griekenland af te dwingen. Hij legt evenmin een bewijs voor dat hij over de feiten heeft gerapporteerd bij de bevoegde Griekse instanties. Aangezien betrokkene geruime tijd in Griekenland verbleef, had hij ruimschoots de tijd om zich te wenden naar de bevoegde instanties om deze toestond aan te klagen en zijn rechten inzake te doen afdwingen. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 20/01/2010 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 10/02/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art 16§1.c van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 24/02/2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art 20.1.c van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 03/03/2010. Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om opnieuw een asielaanvraag in te dienen mocht blijken dat zijn asielaanvraag van 04/05/2010 reeds zou zijn afgesloten. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers In de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad

Er wordt op 4 maart 2010 tevens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest van de Raad nr. 40 096 van 11 maart 2010 wordt deze vordering verworpen.

Verzoeker dient bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een verzoekschrift in in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Hof. Op 12 maart 2010 deelt het Hof aan de Belgische overheden mee dat het wenselijk is om tot nader order verzoeker niet uit te wijzen naar Griekenland.

De op 12 maart 2010 voorziene overdracht aan Griekenland wordt geannuleerd.

Verzoeker wordt vrijgesteld op 16 maart 2010.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste, derde en vijfde middel aan die luiden als volgt:

"1. Schending van de zorgvuldigheidsplicht

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de beslissing op zorgvuldige wijze dient voorbereid te worden en dient te steunen op correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing blijkt allerminst dat zij op zorgvuldige wijze voorbereid werd door tegenpartij. Tegenpartij stoelt haar beslissing voornamelijk op het feit dat Griekenland lid is van de Europese Unie, dat Griekenland de Conventie van Genève, dd. 28/07/1951, ondertekende en dat Griekenland de Europese richtlijnen m.b.t. tot asielrecht en opvang omgezet heeft in nationaal recht.

Tegenpartij getroost zich niet de moeite de werkelijke toestand van asielzoekers en de asielprocedure in Griekenland te evalueren.

Uit het rapport

Before the introduction of the new procedure, UNHCR observed over 40 asylum interviews in the period January - March 2009. Twenty of these interviews lasted just five minutes, while the longest lasted 35 minutes. The conditions in which the interviews took place were inappropriate, with all taking place in a noisy police station with over ten other persons present in the room. In this situation, confidentiality could not be guaranteed. Interpreters were often unable to provide quality translations. In the cases observed, there was no preparation before the interview. The interviewer opened a casefile for the asylum-seeker at the time of the interview. Research regarding the country of origin was not conducted in advance, since the interviewing police representative was informed only on the day of the interview of which applicants he/she would interview on that day. Although under the new procedure, the interview is conducted by a collective body (the Refugee Committee), the above-mentioned shortcomings remain, as in practice only one member, a police officer, leads the process. The asylum procedure in Greece generally suffers from insufficient resources at all levels. When comparing the outcomes of the research into the implementation of new procedure with the findings resulting from observing interviews under the old procedure, it is clear that many shortcomings remain unaddressed. The quality of many first instance decisions is poor. A number of decisions reviewed by UNHCR before and after the entry into force of the P.D. 81/2009 did not include sufficient references to the facts or to country of origin information, nor detailed legal reasoning. The grounds for rejection were usually standardised, referring to economic motivation for leaving the country of origin. This reasoning is used in the large majority of cases examined by UNHCR, including those of applicants originating from countries in conflict which generate significant numbers of refugees. As regards second instance decision-making, the P.D. has abolished the independent Appeal Board (formerly the decision-making body at second instance), and replaced it with a limited form of judicial review before the Council of State. (...)

In UNHCR's assessment,⁹⁷ the measures described above amount to abolition of an independent review of the first instance decision and jeopardize the right to an effective remedy. Consequently, UNHCR declined to play a role in the Refugee Committees for the examination of the asylum claims at first instance and in the Advisory Committees for the examination of the backlog of pending appeals. ""

Uit deze informatie blijkt dat de Europese richtlijnen misschien wel omgezet werden in nationaal recht maar dat zij in praktijk zeker niet correct toegepast worden. Hierdoor wordt het recht van de asielzoeker op een eerlijke en volwaardige asielprocedure geschonden.

Verzoeker gaf, tijdens het Dublin interview dat van hem afgenomen werd door tegenpartij, duidelijk aan dat hij na zijn terugkeer in het kader van de Dublinverordening, in Griekenland zijn rechten als asielzoeker niet heeft kunnen uitoefenen.

Verzoeker verklaart het volgende:

" Op 4 mei 2009 werd ik vanuit België gerepatriëerd naar Griekenland.

Eenmaal aangekomen op de luchthaven te Athene werd ik opgewacht door twee mensen in burgerkledij.

of Presidential Decree 81/2009 in July 2009 has introduced changes to the asylum procedure which have further diminished the prospects of asylumseekers, including Dublin II transferees, having their claims determined in a fair procedure in Greece.

Dublin transferees are exposed to the same difficulties as other persons arriving in Greece and seeking to obtain international protection. Pink card holders, including Dublin transferees, are not exempt from arrests, including in Athens and Patras, followed by summary deportations. They are exposed to the same long waiting periods before a decision is made on their asylum claim. If a final decision has been taken in the asylum case of a Dublin transferee or deadlines for appeal have expired, then the returnee is detained and receives a deportation and detention order, with no opportunity in practice to re-open the case or challenge the negative first instance decision. Dublin transferees (including those who previously applied for asylum in Greece and those who have not done so) face problems which may hinder or preclude their efforts to register (or re-register) their applications for asylum, barring them from access to the process and to an effective claim examination. Information about the relevant procedures and rights, and/or interpretation in languages that asylumseekers understand, are not readily available. According to the process in place since 2008, Dublin transferees are detained for up to 24 hours at the airport without a detention order. Since the summer of 2009 when the new procedures entered into force, the transferee is released after maximum 24 hours with a police notice informing him/her to appear at "Petrou Ralli" in Athens within three days, in order to declare his/her address and to receive a date for his/her asylum interview. The obligation to submit a claim (or report in connection with a previous claim) at Petrou Ralli exposes Dublin transferees, like other asylum applicants, to significant problems of access to asylum procedures which may prevent them from registering their claims in a short period of time, or at all. If all deadlines for appealing a negative decision have lapsed during the person's absence from Greece, however, the Dublin transferee will be served with a deportation order at the airport, without access to the asylum procedure.¹³

"Asielzoekers die vanuit België toekomen worden in de vlieghaven te Athene vastgehouden en worden gehoord zonder aanwezigheid van een tolk. Het gehoor gebeurt in het Engels, duurt ongeveer vijf minuten en blijft meestal beperkt tot de vraag waarom de asielzoeker naar Griekenland gekomen is.⁴ Dit gehoor vormt nochtans de basis van hun asielaanvraag. Zij krijgen echter door het taalprobleem niet de kans hun asielrelaas uit de doeken te doen en weren dikwijls zelfs niet eens wat hen juist gevraagd wordt. Wanneer asielzoekers daarna uiteindelijk de weg vinden naar de bevoegde asielinstantie hebben zij geen toegang. Dit door het feit dat er duizenden mensen staan te wachten om als asielzoeker te worden geregistreerd. Dit druist in tegen de elementaire standaarden waaraan de asielprocedure dient te voldoen op Europees vlak.

Asielzoekers die in het kader van de Dublinver

"3. Schending van artikel 3 EVRM

Verzoeker onderging reeds een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Hij verbleef een week tot tien dagen binnen de luchtgaven in een gesloten centrum.

Hij verbleef er met drie andere personen in een kleine kamer. Het was niet toegestaan wandelingen in de buitenlucht te maken. Er was geen gezondheidszorg en het was er uiterst onhygiënisch.

Het Europees Comité voor de Preventie van Foltering en onmenselijke of vernederende behandeling stelt hierover het volgende in haar rapport over Griekenland:

" The CPT must reiterate that the conditions of detention of the vast majority of irregular migrants deprived of their liberty in Greece remain unacceptable. Detention facilities in police and border guard stations are designed to hold persons for short periods only and should never be used for prolonged detention. Even for periods of detention of a few days the material conditions, hygiene and access to medical care are unacceptable and call for radical improvement. (...)

The CPT recalls that its first visit to Greece took place in March 1993. To date, more than 15 years after that visit, the Committee finds itself in the regrettable position that it has to repeat many of its recommendations concerning the prevention of ill-treatment. For instance, the 1993 recommendations concerning forensic medical examinations in case of allegations of ill-treatment as well as those concerning the application of fundamental safeguards, such as in particular the right of access to a doctor and the right of access to a lawyer, remain as valid today as they were in 1993. Likewise, recommendations intended to fundamentally improve the conditions of detention for irregular migrants have been made in every report since 1997, but have been largely ignored by the Greek authorities. "

Dat het verblijf van verzoeker in het gesloten centrum in de luchthaven in Athene een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt wordt gestaafd door rechtspraak van het EHRM:

" (...) pour tomber sous le coup de l'article 3 de la Convention, un mauvais traitement: doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime » (§ 45

En vervolgens omwille van het gevaar op indirect refoulement. Verzoeker loopt het risico om teruggestuurd te worden vanuit Griekenland naar Afghanistan, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 33 van de Conventie van Genève. Hier dient tevens verwezen te worden naar het recente rapport van het IJNHCR over de situatie van asielzoekers in Griekenland:

"During the summer of 2009, UNHCR documented group arrests by the Greek police (« round-ups ») and group transfers from detention centres in the Greek-Turkey land border region. (...) Persons removed from Greece to Turkey are at risk of onward removal from Turkey, including to countries where they may face persecution or other forms of serious harm. Cases documented by UNHCR include several in which people wishing to seek asylum, after having been expelled from Greece to Turkey, were removed from Turkey to countries where they could face persecution or serious harm. This included removal of asylum-seekers (including children) from Turkey to Afghanistan and Iraq."¹⁰

Griekenland sloot een readmissieakkoord met Turkije. De toepassing van dit akkoord kan leiden tot kettingrefoulement, dit wil zeggen dat men de asielzoeker vanuit Griekenland terugstuurt naar Turkije en vanuit Turkije terug naar het land van herkomst, in casu Afghanistan. Turkije hanteert immers de geografische beperking van de Conventie van Genève zodat vluchtelingen van buiten Europa uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Ook de Commissaris van de Mensenrechten bij de Raad van Europa drukte zijn bezorgdheid uit over dit akkoord."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij op de vijf middelen samengenomen als volgt.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker stelt dat Griekenland de minimumnormen inzake asiel niet respecteert. Daartoe verwijst verzoeker naar allerhande rapporten. Verwerende partij merkt op dat verzoeker de EU-grens heeft overschreden in Griekenland en daardoor is Griekenland de bevoegde lidstaat conform artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening. Deze verordening voorziet niet dat de bevoegde lidstaat de verantwoordelijkheid omtrent de behandeling van de asielaanvraag zou verliezen, indien niet expliciet wordt ingegaan op het verzoek tot terugname. Integendeel voorziet deze verordening in artikel 18.7 dat deze bevoegdheid onaangetast blijft. Verwerende partij citeert de artikelen 18.7 en 10 van de Dublin-II-Verordening.

Tevens citeert verwerende partij artikel

Bovendien wordt verzoeker door de bestreden beslissing geenszins verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst doch houdt deze enkel de overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten in. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij bij zijn terugkeer naar Griekenland gerepatrieerd zou worden naar zijn land van herkomst. De verwijzing van verzoeker naar algemene rapporten van het UNHCR kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen dat de Griekse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te besluiten dat verzoekers stelling als zouden zijn rechten in Griekenland worden geschonden, louter hypothetisch is. Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld –wat geenszins vaststaat- kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn recht te verkrijgen. De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en maakt geen schending uit van de door verzoeker aangevoerde formele motiveringsplicht.

2.1.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoeker dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM omdat het EHRM op 12 maart 2010 in verzoekers zaak heeft beslist om toepassing te maken van Rule 39 van het Procedurereglement en de beslissing tot uitwijzing tot nader order op te schorten. Verzoeker meent dat hieruit kan worden afgeleid dat het EHRM meent dat er in hoofde van verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt in Griekenland. Het EHRM beslist immers niet zomaar om een uitwijzing te schorsen. Uit het feit dat toepassing gemaakt is van deze Rule 39, blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is voorbijgegaan aan de verklaringen die verzoeker aflegde en aan de talrijke rapporten van internationaal erkende organisaties die de situatie van asielzoekers in Griekenland beschrijven.

Inzake een uiteindelijke terugleiding naar het land van herkomst heeft verzoeker in het verzoekschrift duidelijk uiteengezet dat hierop een groot risico is.

dit wordt gestaafd door rechtspraak van het EHRM (S.D. c Grèce, 11 juni 2009; Sikorski c Pologne 22 oktober 2009; Tabesh c Grèce 26 november 2009). Verzoeker stelt dat hij dezelfde vernederende en onmenselijke behandeling zal ondergaan als hij wordt teruggestuurd naar Griekenland.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 33 van de Conventie van Genève voert verzoeker aan dat Griekenland een readmissieakkoord sloot met Turkije. Dit kan volgens verzoeker leiden tot een kettingrefoulement, namelijk dat verzoeker vanuit Griekenland zal worden teruggestuurd naar Turkije en vandaar naar Afghanistan.

2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Er moet in eerste instantie worden gesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen – inclusief de effectieve en correcte behandeling van een asielaanvraag – die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”* Vrij vertaald: *“Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan

maanden in een park (Aleksander Park). Ik ging op zoek naar R. Ik eiste mijn geld terug omwille van al de problemen die ik had gehad in België en in Griekenland. Hij zei dat hij mij geen cash geld kon teruggeven. Hij hielp mij wel aan een slaappleats, in een soort depot. Op een dag stonden er vier personen, ze beweerden dat ze van de politie waren. Ze doorzichten alles en vonden 3 zakken. Ik wist niet wat er in zat. Ze namen de zakken mee. Ik belde R. om hem te verwittigen wat er was gebeurd. Hij verweet mij dat ik de politie had ingelicht uit wraak omdat hij mij mijn geld niet kon teruggeven. Ik kwam in contact met Koerdische mensen. Van hen kwam ik te weten dat R. niet enkel mensen smokkelde, maar ook handelde in drugs en valse documenten.

R. komt uit H., Afghanistan en is de baas van de Afghaanse maffia in Griekenland. Ik was bang dat R. wraak zou nemen en daarom had ik geen andere keuze dan Griekenland te verlaten en terug naar België te komen."

Hieruit blijkt dat verzoeker bij zijn aankomst in Griekenland tien dagen is vastgehouden en vervolgens werd vrijgelaten. Hij heeft geen melding gemaakt van een onmenselijke of vernederende behandeling tijdens deze tien dagen durende detentie, of van de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) en uit de verklaringen van verzoeker (vraag 13 Dublin interview) blijkt dat hij op 4 mei 2009 in Athene werd geregistreerd als persoon die een asielaanvraag indient. Verzoeker verklaart in dit verband dat hij in Griekenland geen interview heeft afgelegd.

De verklaringen zoals geciteerd in het verzoekschrift stroken niet met de verklaringen van verzoeker zoals die blijken uit het administratief dossier. Verzoeker had nochtans de mogelijkheid om, op het ogenblik dat hij gehoord werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, eventuele inbreuken op zijn rechten kenbaar te maken. Verzoeker heeft dit niet gedaan. Van een vreemdeling die voorhoudt persoonlijk het slachtoffer te zijn geweest van mensenrechtenschendingen, kan nochtans verwacht worden dat hij dit meedeelt op het ogenblik dat hij in een ander land om bescherming verzoekt.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers verklaringen het volgende gest

2.1.6. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland aangezien werd vastgesteld dat dit land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*” Vrije vertaling: ‘*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*’). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

In voorliggende zaak voert verzoeker aan dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in Griekenland. Hij verwijst hiertoe in zijn verzoekschrift naar een verslag van mensenrechtencommissaris Hammarberg van 4 februari 2009, naar een rapport van het UNHCR van december 2009, naar een verslag van het Greek Council for Refugees, naar een rapport van het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment van 30 juni 2009 en naar rechtspraak van het EHRM inzake de detentie-omstandigheden in bepaalde detentiecentra in Griekenland. Er moet evenwel worden geduïd dat de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van specifieke problemen met betrekking tot de asielprocedure in Griekenland en betreffende de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden op welbepaalde plaatsen en tijdstippen, onvoldoende is om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de mensenrechtencommissaris of van andere organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker immers toe om *in concreto* aan te tonen dat hij zelf een dergelijk risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd. Ook de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, die betrekking hebben op de omstandigheden in specifieke centra in Griekenland, laten niet toe vast te stellen dat de situatie in het centrum in de luchthaven van Athene van dien aard is dat kan gesproken worden van een risico dat verzoeker zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

De Raad merkt in dit verband

om na zijn aankomst in Griekenland rechtstreeks te worden teruggestuurd naar Afghanistan. De schending van artikel 33 van de Conventie van Genève kan niet worden aangenomen.

Uit het rapport van het UNHCR blijkt evenmin dat personen zoals verzoeker die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland op 4 mei 2009, vanuit Griekenland zal worden teruggeleid naar Afghanistan.

Waar verzoeker verwijst naar het readmissie-akkoord tussen Griekenland en Turkije, toont hij niet met concrete gegevens aan dat hij het risico loopt om vanuit Griekenland eerst te worden teruggeleid naar Turkije en vervolgens naar Afghanistan. De omstandigheid dat in het verslag van de vertegenwoordiger van de Raad van Europa een bezorgdheid wordt geuit over het bestaan van dit terugnameakkoord tussen Griekenland en Turkije, houdt evenmin een concrete aanwijzing in van een schending van het non-refoulement beginsel.

In acht genomen het feit dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft kunnen indienen in Griekenland, en daar na een vasthouding van tien dagen werd vrijgelaten en er geen poging werd ondernomen om hem naar Afghanistan of Turkije terug te leiden, stelt de Raad dat verzoeker in casu niet met concrete gegevens aantoont dat de bestreden beslissing een schending van het non-refoulement beginsel als gevolg zou hebben.

De schending van artikel 33 van de Conventie van Genève evenals van het non-refoulement beginsel wordt *in casu* niet aangetoond.

Het eerste, derde en vijfde middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Door te stellen dat verzoeker zijn rechten als asielzoeker zal kunnen uitoefenen omdat Griekenland lid is van de Europese Unie, omdat Griekenland de Conventie van Genève, dd. 28/07/1951, ondertekende en omdat Griekenland de Europese richtlijnen m.b.t. tot asielrecht en opvang omgezet heeft in nationaal recht schendt

hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwijzing naar de omzetting door Griekenland van de Europese richtlijnen een schending inhoudt van de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Er wordt verwezen naar de bespreking van het eerste, derde en vijfde middel waarin de omzetting van de Europese richtlijnen wordt behandeld. De schending van de materiële motiveringsplicht kan evenmin worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“4. Schending van artikel 3.2 Dublinverordening

De Dublinverordening laat aan lidstaten de mogelijkheid een asielverzoek te behandelen ook al is die lidstaat daartoe niet verplicht overeenkomstig de Dublinverordening.

Van deze mogelijkheid geen gebruik maken in een schrijnend geval zoals asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland, is tegen de geest van de Dublinverordening en vormt een schending van artikel 3.2.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij wat weergegeven wordt onder punt 2.1.2. van dit arrest.

2.3.3. In de repliekmemoirie stelt verzoeker dat uit een verslag van de Europese Commissie blijkt dat de onderliggende bedoeling van de soevereiniteitsclausule is het toepassen van deze clausule om humanitaire redenen. Verzoeker voert aan dat hij humanitaire redenen heeft aangehaald om een terugkeer naar Griekenland te vermijden. Indien de soevereiniteitsclausule in dergelijke omstand

geen problemen betreffen met de Griekse autoriteiten en dat deze problemen louter intermenselijke problemen betreffen. Met betrekking tot de beweerdde bedreiging door de Afghaanse smokkelaar diende betrokkene hierover te rapporteren bij de bevoegde autoriteiten. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij de nodige stappen hiertoe heeft ondernomen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij gezond is. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art 15 van Verordening (EG) Nr. 343.”

In de repliekmemoirie zet verzoeker uiteen dat dit motief niet volstaat omdat verzoeker erop heeft gewezen dat de situatie van asielzoekers in Griekenland ondermaats is.

Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview geen zulke verklaringen heeft afgelegd zodat hierop niet afzonderlijk diende te worden geantwoord in het kader van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste, derde en vijfde middel.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken